

И о в к а — Въ колебание. — — Незнамъ — — И страшно ми се иска и — — мълчание

М а р а. — Говори Иовке, ти тъй интересна ставашъ кога заговоришъ за него. Бихъ те слушала много—много!

И о в к а. — Въ спомени. Понѣкога ми е тъй необходимо да го видя, че всичко зарѣзвамъ. И виждамъ го, понаговаря се — —

М а р а. — Прѣсича я. Че го обичашъ?

И о в к а. — Ни дума.

М а р а. — Недоволна. Тогава — —

И о в к а. — Все едно: за мене е нужно само да го видя; да говоря; да се чувствувамъ край него; да срѣщамъ треретни погледи — и послѣ, хайде въ килията. Върна се, вглѣбя се въ себе и тихо — тихо прѣзъ сълзи доживѣвамъ останали дни до друга срѣща!

М а р а. — Хваца ѝ ржцѣтъ. Колко тѣжно, тѣжно! А незнамъ защо менъ се струва, че именно за това си щастлива.

И о в к а. — Уви! И всѣ пакъ щастливитѣ сж като тебе!

М а р а. — Азъ мисля, че за това си щастлива. Ако бѣхте се сбрали, шѣхте да си дотѣгнете, шѣхте да се понагрубите и всичко това, що сега е като златенъ сънъ, шѣше да те трови!

И о в к а. — За мене — да! Само непостигнатото блазни душата ми И всѣ пакъ — —! Не ти ли се е случвало да сънувашъ нѣщо хубаво, много хубаво; цѣла нощъ да се давишъ въ това хубаво — и слѣдъ това като се пробудишъ, като настане день — какво ти е!

М а р а. — Като те слушамъ, тъй ми се иска да бжда на мѣстото ти!

И о в к а. — Съ просвѣтнали очи, едва се въздържа, стисва ѝ ржцѣтъ. Искренно ли говоришъ!

М а р а. — Съ открито сърдце!

И о в к а. — Изнемогла едва въздѣхва.

Дълго мълчание.

М а р а. — Погледва я въ недоумѣние.

И о в к а. — Като въ сънъ. Ний хората сме тайна!